

Rozália Novotná Brána snov II. diel

VYDALO MEA2000 s.r.o.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0028-1

ROZÁLIA NOVOTNÁ

Brána snov

Druhý diel

Grafická a technická spolupráca: Michal Ličko, Fújas Štefan
Edícia: MEA 2000 o.z. – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0028-1

OBSAH

I. MAX A JEHO NÁVRAT	5
Spomienky, vďaka ktorým je všetko jasné	13
Rozhovory, samé rozhovory	16
Minulosť sa vracia	30
Trápenie	38
II. TMA, SAMÁ TMA	55
Nádej, ktorá neprichádza	56
Záchrana	59
Kiež by bolo všetko iné	69
Veľké prekvapenie	74
Útek	84
Sľub, ktorý sa nesplní	87
Stromy, ktoré padajú k zemi	92
Potom, keď vietor prehovorí	98
Keď všetko musí vyjsť na povrch pravda sa nestratí - Pravda	109
Vôňa kvetov	115
Pasca	128
Kóma - Svedomie	131
Trápenie	133
Kamarátstvo	135
Dar -Kráľovstvo z krištáľov ľadu	Chyba! Záložka nie je definovaná.
III. PEKLO NA ZEMI	151
Spomienky	151
Pomoc a hľadanie priateľov	158
Leo a Linzi	182
Plán	189
Láska zobúdzá	193
Lui a Harry	198
Vojna sa začala	202
Oslava	228
Nový začiatok	238

I. Max a jeho návrat

Prešlo už desať rokov Max keď si sa stratil. Bol si maličký a ja aj ocko sme sa o teba vtedy veľmi báli. Nevedeli sme kde si ani ako sa máš. Bolo to strašné. Mysleli sme na to najhoršie, vlastne sme sa toho obávali, ale dúfali sme, že ťa nájdeme. Ani nevieš aký to bol nádherný pocit, keď ťa našli a v nemocnici si sa prebudil z bezvedomia. A povedal:

„Mami, oci ľúbim vás.“

„Prosím ťa Max preber sa a vráť sa ku mne. Aspoň Ty. Nech nie som sama...“

_____ ... _____

Bolo to pred týždňom. Max a Luis (jeho otec) išli v aute, vracali sa domov z oslavy Maxovho a Luisovho priateľa a mali strašnú autonehodu. Max ju prežil a zachránil sa, ale Luis zomrel. Lenže Max sa z toho nevedel spamätať. Nikomu sa nezdôveril, uzatváral sa stále viac a viac do seba. Navonok pôsobil pokojne a vyrovnane, ale každý kto ho poznal vedel, že nesmierne trpí. Priatelia ho zobrali na stanovačku do lesa.

Bolo tam nádherné jazero s vodopádmi a jaskyňou. Keď dorazili do lesa, utáborili sa lenže Max urobil strašnú hlúposť. Rozložili si oheň a len tak si vyprávali historky a rôzne príbehy, ktoré zažili. Dokonca aj Max sa dobre bavil, zabudol na všetky starosti z posledných dní a naplno vychutnával krásnu prírodu. A hlavne to, že je tu so svojimi priateľmi, ktorý boli pre neho všetkým. Ale vtedy to prišlo ako kopanec do brucha pravda krutej reality. Nič nie je ako predtým, lebo jeho otec tu už nie je s ním. Uvedomil si to keď začal rozprávať svoju smiešnu historku, v ktorej na nešťastie bol aj jeho otec. A vtedy zmlkol, zahľadel sa do prázdna a konečne si uvedomil aká je realita, ale urobil tú najväčšiu hlúposť. Vstal, rozbehol sa a skočil do vodopádu. Nepočul ako naňho kamaráti kričia a jednoducho skočil. Keď sa konečne vynoril bol v bezvedomí. Chlapci ho vytiahli, ale aj keď dýchal neprebral sa. Nemohol. Lekári si to nevedeli vysvetliť.

„Ako je to možné on sa môže prebrať, ale nechce.“

A tak leží v nemocničnom lôžku už dva dni, ale Max už je teraz inde. Jeho myseľ prešla do krajiny snov.

— ... —

„No konečne som sa vynoril.“- pomyslel si Max a dodal:

„Už som si myslel, že tam zostanem.“

Vynoril sa presne v tom istom jazere, pod tým istým vodopádom, pri tej istej jaskyni, ale predsa nebol v tom istom svete. Max pomaly doplával ku brehu a vyšiel z vody, ale keď sa poobzeral nikde nevidel svojich priateľov.

„Ben, Charlie, Michael, kde ste?“- kričal na nich, ale nikto sa neožýval.

„No tak chalani kde ste? To vás mám ísť hľadať, ste ako malé deti.“- kričal na nich znova, ale nič.

Nikto nikde.

„Tak fajn ja vás nájdem, ale potom si ma neželajte.“

A ako sa rozhodol tak aj spravil. Prečesával každý kút, každý strom, ale nič. A tak prezeral ďalej všetky možné úkryty a veru bolo ich tam veľa. Až sa na to vykašlal a len tak chodil a volal:

„Ben, Michael, Charlie no tak vylezte! Ja sa vzdávam.“

Lenže oni nie a nie vyliezť. Nevadí, chvíľka osamote mi neuškodí - pomyslel si. Prechádzal sa po lese a premýšľal o všetkom čo sa udialo za posledný týždeň a pritom uvedomil si, aké je to tu všetko pekné. Kiež by som odišiel ja a nie môj otec. Ale už nikdy by som nezažil túto krásu, myslím, že to bol osud a možno ešte neprišiel môj čas.

Odrazu sa ale zarazil a to čo ho vytrhlo z jeho myšlienok bolo toto známe miesto pred ním. Bola to lúka. Lúka taká zelená a pekná. Sem tam sa vynímal modrý, žltý či ružový kvietok. Čo to? Ved' som mnoho krát prešiel tento celý les krížom krážom, ale nikdy som túto lúku nenašiel. „To je čudné.“ - pomyslel si a prechádzal už cez lúku keď začul nejaký šuchot.

Zastal teda a poriadne sa poobzeral, ale nič, nikto nikde.

„Charlie, Ben, Michael ste to vy.“- spýtal sa.

A v tom uvidel dačo čudné. Tráva cez ktorú postúpil sa vyrovnala. To je hlúpe, pomyslel si a pretieral si oči rukami.

„Čo snívam?“

Znova si pozrel, ale nikde nevidel postláčané steblá trávi k zemi. Radšej to nechal tak a pomaly putoval do tmy. Ale zbadal striebnistý odraz z niečoho, alebo z niekoho a rozbehol sa za tým.

„Čo to bolo?“

Tento les je plný záhad. Určite to boli chalani, nastavili zrkadielko oproti slnku a bolo.

„Ved' ja ich chytím.“

Lenže zase nič nenašiel. Keď začul dáke zvuky zakričal:

„Hej Charlie to ma chceš prilákať odrazom zrkadla, alebo sa od slnka zablesli nechtiac tvoje hodinky.

Tak už vás mám.“- zvolal neistým hlasom.

Prebehol celú lúku a už vôbec ho netrápila tráva na ktorej neostanú ušliapané stopy, ani, že nevie kde je, lebo túto časť lesa nepozná, ale keď vošiel hlbšie do lesa, iba stihol zazrieť akúsi bielu žiaru ďaleko pred sebou ako mizne v diaľke. Všetky myšlienky ho náhle opustili a utekal za neznámym. V hlave mal úplné prázdno, netrápilo ho nič a nikto, dokonca ani jeho priatelia. Utekal dlho a prehl'adával les, ale tú nádhernú silnú žiaru viac neuvidel. Lenže keď už si najviac zúfal a bol úplne vyčerpaný a hladný počul žblnkať vodu.

„To už mám asi halucinácie.“ - pomyslel si, ale aj tak išiel za zvukom a v tom sa zarazil.

Uvidel prekrásny kopec so skalami a vodopádom s menším jazierkom, ale úplne iným, ako ten z ktorého sa vynoril on. Ten jeho bol búrlivý, divoký a nespútaný živel, ale naopak tento bol pokojný, tichučký a vydával tóny akoby spieval. Okolo boli kamene a ten najjemnejší mach aký kedy videl. A v tomto jazierku sa kúpalo nádherné stvorenie so svojou kamarátkou.

Bolo to dievča, ktoré na sebe nemalo úplne nič, iba jej dlhé hnedé vlasy zakrývali jej postavu, ale čo ho väčšmi upútalo ako toto dievča bolo to stvorenie.

Jeho oslepujúca žiara prinútila Maxa žmurkať, akoby sa díval do slnka. Bol to jednorožec. Nádherný, biely jednorožec, ktorý mal roh.

„Nie to nie je možné. Ja snívam.“ - pomyslel si.

Ja mám halucinácie, toto je iba sen. Iba sen. Otočil sa zavrel oči a narátal do desať a keď sa obrátil, nič. Dievča aj jednorožec zmizli. Juchú, mal som fatamorgánu. Tak sa otočil, že odkráča preč a nájde svojich priateľov. „Áááá!“ - zakričal Max keď sa otočil a od ľaku skončil v jazierku.

Keď sa vynoril, dievča naňho zúrivo zazeralo, ale už malo oblečené jednoduché šaty, ktoré sa jej lepili na mokré telo a jednorožec zúrivo hrabal kopytom do zeme a v očiach sa mu nebezpečne blýskalo a iskrilo a potom prehovorila:

„Počuj, čo si to dovoľuješ pozorovať ma ako sa kúpem! Ty si drzý, hnusný pako, ktorý určite zbalí každú však, ale mňa nie.“ - povedala Linzi a ruky si založila v bok, bradu vysunula dopredu a nahnevane naňho zazerala.

„Počuj Ty, ja som vôbec nemal v úmysle ťa pozorovať a ako tak pozerám veľa toho ani nie je. Mňa zaujal tvoj jednorožec, ale tebe nič nemusím vysvetľovať.“

A nemusíš sa obávať, teba by som sa zbalit' nepokúšal.“ - odpovedal Max s dominantným úškrnom a iróniou v hlase sa začal smiať.

„Čo ti je také smiešne? Ak podľa teba nestojím za nič čo sa so mnou vlastne zahadzuješ.“

„Vieš čo máš pravdu.“ - povedal Max a otočil sa na odchod.

„Hej kam ideš?“ - spýtala sa Linzi.

„Čo ťa do toho, choď si svojou cestou.“

„Tak dobre, ale čo tu vlastne robíš?“

„Prečo sa pýtaš les je predsa všetkých, alebo nebodaj aj ten je tvoj?“

„Nie, nie je.“ - povedala Linzi a nasadla na jednorožca a odcválala preč.

Max sa ešte dlho díval za oslňujúcim svetlom jednorožca, ale kadiaľ ísť sa nevedel rozhodnúť, tak sa vybral za jednorožcom a tajomným dievčaťom.

„Čo si o sebe myslí dievčisko jedno, že jej patrí celý svet či čo? Že ju nemám okukovať. A kto ju okukoval?“

„Ty.“ - povedal mu tajný hlások v jeho hlave.

„No tak trochu, ale ako som mohol vedieť, že tu bude. Počkat', ale kde to som, ak nesnívam čo možno hej, tak kde?“ - nevedel.

A tak ako kráčal, stále sa obzeral a nevedel sa vynadívať na krásu okolo seba. Asi po dobrej hodine uvidel nejaké chatky. Obývané miesto konečne! Bolo ešte d'aleko a vyzerali ako malé kriky. O chvíľu už bol pred jeho bránami, schovaný za stromami a pozoroval život na tomto mieste. Bolo tu mnoho detí a všetko sa mu zdalo také známe.

„Kde som to len videl?“ - ale nevedel si spomenúť a po chvíli váhania opatrne vošiel do dedinky.

Vošiel dnu a na začiatku dedinky uvidel stajne s výbehmi a tam boli tie najkrajšie a najčistejšie, myslím duchovné stvorenia na svete - Jednorožce.

Nemohol odolať ich čaru a podišiel k ohrade, vtedy k nemu podišiel jeden jednorožec a Max ho pohladkal, jednorožec celý zasvietil a Max sa zviezol k zemi a zaspal.

Spomienky, vďaka ktorým je všetko jasné

„Kde to som?“ - pýtal sa Max v duchu keď sa zobudil v posteli.

Rýchlo sa posadil a narazil na poschodie druhej postele. Pomaly sa poobzeral kde je a snažil sa spomenúť, a vtedy sa rozepamätal. Vodopád, lúka, dievča, les, dedina, jednorozec a tma. Pokojná, kľudná tma.

Nato vyliezol z postele, našiel dvere a vybehol von.

Ešte bolo svetlo tak možno asi dve hodiny, myslel si Max, ale to čo uvidel bolo asi nemožné - Víly, on videl víly. Vtedy k nemu jedna priletela a povedala:

„Ahoj.“ - a dala mu pusku na nos a začala okolo jeho hlavy poletovať a vyspevovať si.

Potom zastala a pozerala sa na neho. Mala blond vlásy a modré šatôčky a vtedy sa to udrel ako blesk z čistého neba. Už vedel prečo, keď bol malý chlapec sa mu sníval ten sen stále a stále dookola. On to vážne zažil. Keďže tomu neveril on sám a ani dospelí, myslel si, že sa zbláznil z toho podchladnutia a kómy a tak ten sen v sebe potlačil.

„Violet ahoj! Bože, ja som si nevedel spomenúť. Celé detstvo som toto pokladal iba za sen, že táto krajina neexistuje. Ja som tu však naozaj bol a zažil všetko čo sa stalo a Merlin, kde je Merlin?“

Vtedy zbadal, už síce staršieho, ale ešte stále pekného a príťažlivého chlapa, ktorý podišiel k Maxovi, podal mu ruku a chlapsky ho potľapkal po pleci.

„Merlin vieš musíš mi pár vecí vysvetliť. Chcem vedieť veľa, ale asi viem prečo som tu. Aj ty mi toho asi budeš chcieť povedať ešte veľa, ako vidím tvoju tvár, vôbec nie si prekvapený, že som tu. Asi si ma už dlhšie očakával. A Summer, kde je Summer, prečo tu nie je?“

„No Summer sa onedlho vráti, ale Ty sa neboj, potom sa porozprávame.“ - odpovedal mu Merlin.

„Hej o čom sa chcete rozprávať? Aj ja to chcem počuť!“ - ozvala sa Linzi.

„Počuj Ty, s tebou sa nikto nebaví a neviem prečo nám skáčeš do rozhovoru a myslím si, že keď sa s tebou Merlin rozprával, tak ste boli sami. Nie Merlin?“

„Áno boli.“ - povedal Merlin

„Tak vidíš. Ja neviem prečo musíš všetko vedieť.“ - odvrkol a obrátil sa k Linzi chrbtom.

„A to malo čo znamenať?“ - povedala Violet, ktorá stála vo vzduchu na mieste, trepotala s krídielkami a s rukami a hľadela na Maxa s namosúreným ksychtom.

„Čo si o sebe myslíš a prečo sa k tebe tak správa?“ - spýtala sa a pomyslela si:

„Zmenil si sa Max, alebo si už dospel?“

„Merlin, poďme sa porozprávať osamote.“- zdôraznil, čím Linzi ešte viac nahneval.

„Dobre poďme, ale ešte niečo zariadim, počkaj ma dnu.“

A kým Max išiel do chatky, Merlin zatiaľ šuškal dievčatám aby spravili oslavu na privítanie Maxa, aby bolo všetko perfektné. Potom sa vrátil do chatky za Maxom.

Rozhovory, samé rozhovory

„Max som naozaj rád, že ťa vidím. Naozaj sa musíme porozprávať. Vieš prečo si tu?“

„Ja asi viem. Zomrel mi otec a ešte stále sa s tým neviem vyrovnáť.“ - odpovedal Max zastretým, smutným hlasom a dodal:

„Ale nechcem o tom hovoriť. Vieš, to čo ma zaujíma je prečo som na vás a toto celé (ukázal naokolo), zabudol?“

„Max prijmi moju úprimnú sústrasť, je mi to fakt ľúto tvojho otca. No a zabudol si preto, lebo si bol ešte dieťa, mal si osem rokov a dospelý ti vygumovali hlavu.

Presvedčili ťa, že to bol sen, že si tu nikdy nebol, ale ak chceš vedieť či si tu naozaj bol, pozri.“ - a ukázal na svoj krk, odhrnul si šál čo tam mal na okrasu aj keď bolo leto a Max uvidel hrubú jazvu, ktorá bola stará, ale zrazu ako čerstvá.

„Merlin ja som nevedel, že ti ostala jazva.“

„No, vieš život si mi vrátil, krásu nie.“ - zasmial sa trpkou.

„Merlin povedz mi čo ťa trápi.“

„Vieš Max, teraz je veľmi zlá doba. Pamätáš si na Darkwolfa. Nie, neboj sa!“ - povedal Merlin, keď videl Maxovu tvár.

„Nepokúša sa znova nájsť priechod lebo zrejme ho už našiel, ale nie tu u nás.“

„Čo, ako? Nerozumiem?“

„Vieš, že toto je krajina Slnka, krajina snov. Ja a Summer sme jej strážcovia. Vytvorili ste ju vy deti a keď máte problémy nájdete si sem cestu, a keď sa vyriešia, vrátite sa späť do vlastného, reálneho sveta. Okrem našej krajiny Slnka a snov existujú ešte tri ďalšie krajiny, krajina Zimy, krajina Jari a krajina Jesene. Ich strážkyne sa volajú Winter, Spring a Autumn. Sú to Summerine sestry. Darkwolf ohrozuje všetky tieto tri krajiny, ktoré ste tiež vytvorili vy deti. Vieš, ty si sa vrátil do tejto našej krajiny Slnka preto, lebo máš najradšej leto a keďže iné deti majú radšej zimu, či jar alebo jeseň sú v tej druhej krajine snov. Ale vráťme sa radšej k nášmu problému s Darkwolfom. Vieš, okrem týchto štyroch krajín existuje ešte piata, krajina Zla a temnoty. Môžeš ju nazvať aj peklom či krajinou Devils- krajina diablov. Dovoľ som sa od našich susedov, že Darkwolf odkedy si odišiel ťa hľadá. Našiel spôsoby ako otvoriť brány do troch krajín, ale túto našu neobnovil. Chráni ju silné kúzlo- Láska. Lenže Darkwolf je podlý, zlý, úlisný a podmanil si tie najhroznejšie bytosti aké si len vieš predstaviť a hľadá spôsob, ako bránu otvoriť a nevzdá sa kým ho nenájde. Čo je ale horšie, teba hľadal celých desať rokov.“

Vždy keď v jednej z krajín našiel chlapca, dostal ho, doniesli mu ho do krajiny, ale keď zistil, že to nie si ty, zabil ho. Veľa detí takto zomrelo a keď zistil, že ani ostatní chlapci čo prežili nie sú Ty nedovolil im vrátiť sa domov. Ich mysle a duše ostali v krajinách Snov a telá na Zemi. Najhoršie bolo i keď už začali blikať a chceli sa vrátiť nemohli, lebo Darkwolf zatvoril všetky brány vedúce späť do vášho reálneho sveta. Deti vo vašom svete sa prebrali, ale nikdy neboli ako predtým. Vyzerali ako bez duše, nevnímali svet a to je horšie ako smrť ver mi Max.“

„Ale prečo ma hľadá, čo mi chce?“

„Vieš, ja som vždy vedel, že prídeš a vôbec ma to neprekvapilo. Keď si bol malý nepovedal som ti, že tu máme proroctvá, veštice, vidiny. Ja som už prvý krát keď si tu bol vedel, že sa vrátiš, lebo si Vyvolený. Vedel som to skôr než som ťa spoznal, pamätáš? Pani Zimy Winter mi predpovedala, že sa ešte raz vrátiš a spolu s dievčaťom porazíte svet Temnoty a nastane raj a mier v štyroch krajinách a vy nájdete ten najcennejší z darov. Počul ešte staré proroctvo, ktoré síce predpovedalo tvoj návrat a zničenie piatej krajiny, ale o dievčati v ňom vtedy nehovorilo. Preto ťa Darkwolf všade hľadá a chce ťa zabiť, aby si mu nezničil krajinu v ktorej vládne.“ Chvíľu bolo ticho, lebo obidvaja potrebovali čas aby spracovali toľké množstvo informácií až potom sa Max ozval:

„Merlin, kde je Summer?“

„No ona išla do troch krajín pozrieť si situáciu.“

„Čo? Zbláznila sa, veď ju môžu zabiť.“

„Nie, neboj sa nezabijú ju. Summer sa vie brániť.“

„Tak dobre keď myslíš.“

„Max porozprávaj mi ako si doteraz žil. Veď sme sa desať rokov nevideli. Musíš mať veľa zážitkov.“

„Tak dobre.“

Ani netušili, ale rozprávali sa vyše dve hodiny a víly s deťmi zatiaľ spravili oslavu. Keď prišla Violet a zaklopala na dvere, ktoré kúzlom otvorila započula koniec rozhovoru ktorý sa začínal takto:

„Merlin, kto je to dievča z proroctva?“

„Čo myslíš, kto asi?“

„Nie, len mi nepovedz, že to povýšenecké, drzé a namyslené dievčisko.“

„Áno, ale nie je taká zlá Max. Neboj sa spoznáš ju. Volá sa Linzi.“

„Nie, nie, to nie je možné!“- povedal Max poslednú vetu, ktorú Linzi počula a vybehla okolo Violet ako fúria.

„Myslím, že to bude ťažšie ako som si myslel Violet.“- povedal Merlin

„Merlin oslava je hotová.“- oznámila Violet a viac sa nepýtala, lebo Merlin v mesačnom svetle vyzeral ešte viac utrápenejší ako zvyčajne.

Merlin s Violet sa pobrali za Maxom, ktorý stál pred chatkou a díval sa na tú nádheru.

Bola tma, aj keď ešte malo byť svetlo. Jednorožce svietili svojim krásnym, strieborno modrým svetlom a hrabali kopytami do zeme z ktorých sa vtedy odrážali zlaté iskry. Vo vzduchu boli na nejakých lankách upevnené veľké kvety v tvare zvoncov obrátené hore dnom a vo vnútri boli svetlušky, malé chrobáky, ktoré v tme svietili.

V každom kvete ich bolo asi dvadsať či tridsať a keďže každý kvet bol inej farby, svietilo to tam na modro, zeleno, červeno, ružovo, žltó, fialovo, podľa farby kvetov. Vyzeralo to ako veľké moderné, étericky voňajúce žiarovky alebo lampióny.

Na oblohe bol mesiac v tvare kosáka a obloha posiatá miliónmi malých či veľkých hviezd. Víly aj s vílami chlapcami mali oblečené svoje najlepšie šaty, tak ako aj deti. Lietali voľne vo vzduchu a okolo kvetinových lampášikov. Pri každej víle okolo nej bol striebristý prach a bolo to celé nádherné. Pritom hrala hudba, taká krásna a vtedy si zbadal aj harfy. Tisíce malých harfyčiek a pri nich víly vyhrávali vo vzduchu rajske tóny na privítanie. Max sa nevedel naozaj vynadívať. Hľadel s úžasom, láskou a porozumením na nich. Až vtedy pochopil aký zázrak vtedy vykonal a tu sa aj rozhodol, že musí zachrániť štyri krajiny a navrátiť mier či s dievčaťom alebo bez nej.

„Potom sa s ňou musím porozprávať.“ - pomyslel si Max a otočil sa.

Linzi práve prichádzala a rozhliadala sa okolo seba a oči jej žiarili od tej nádhery. Keď zbadala Maxa, oči jej preťal blesk hnevu a obrátila sa mu chrbtom. Max urobil to isté, síce musel priznať, že v šatách, ktoré mala na sebe vyzerala pekne aj to ako bola upravená. Max sa však rozhodol, že sa trocha s ňou pobaví. Podišiel k nej a povedal:

„Nezatancuješ si so mnou?“

Nato sa Linzi otočila, prekvapene aj trocha skúmavo a nechápavo na neho hľadela.

„Odrazu chceš so mnou tancovať? Nepovedal si ešte prednedávnom pár fakt milých vecí na moju osobu?“

„No vieš dnes vyzeráš fakt pekne.“ - odpovedal a usmial sa na ňu ako keby ju zvädzal a aj preto, že jeho plán zaberá.

„Áno, hm ďakujem a ...?“

„No vieš, ale opica zostane opicou aj keď si oblečie hodváb, takže ak so mnou nechceš tancovať nájdem si niekoho hm, povedzme krajšieho a zaujímavejšieho.“

„Čo, čo?“ - habkala

„TY jeden...“ - ešte ani nedopovedala a Max sa jej obrátil chrbtom a odkráčal k dievčaťu oproti, ktoré bolo trochu zavalité.

Malo asi 15 rokov a samé stálo na kraji parketu ktorý bol obsypaný kvetmi a tvárilo sa veľmi smutne. Keď ju Max vyzval do tanca, celá sa rozžiarila. Linzi, tú skoro pritom akoby šľak trafil od hnevu.

On ten jeden naničhodní chalan si z nej iba strieľal.
„Hlupák.“- pomyslela si a zobrala do tanca jedného chlapca.

Tancovali asi už päť tancov, keď Merlin zahlásil:
„Výmena partnerov!“

A ako nanešťastie Linzi a Max stáli pri seba bez partnerov. Hnusne a s hnevom, kto viac vydrží po sebe zazerali, kým Merlin sa ozval:

„Max, budeš tu dlho ešte stáť alebo vyzveš Linzi do tanca?“

A tak na Merlinovu výzvu zobral Linzi za ruku a spýtal sa:

„Zatancuješ si so mnou?“- a lišiacky sa uškrnul.

„S radosťou.“- odpovedala ironicky.

A tak kým spolu tancovali jeden rozmýšľal nad druhým a v duchu si mysleli svoje.

„Prečo mi musí až tak liezť na nervy a s ňou mám zachrániť 4 krajiny. Merlin sa musel zmýliť, vážne musel...“ - pomyslel si Max.

„Ja tomuto chalanovi nerozumiem vôbec nie je na mňa milý, stále ma vytáča a ironicky sleduje moju reakciu, ale ak si myslí, že to tak nechám myli sa.“- pomyslela si Linzi.

Vtedy jej v hlave vznikol dobrý nápad. Tancovali ruka v ruke, telo pri tele, s očami hlboko zahľadenými do seba plné s nenávisťou a vtedy to urobila.

Podložila Maxovi nohu ten sa potkol, ona uhla a Max spadol rovno na zem. Roztiahol sa na všetky štyri ako žaba a očami rovno hľadel do zeme. Postavil sa, narovnal, oprášil a zahľadel sa na Linzi takým pohľadom opovrhnutia, zloby a nenávisti akým len vedel a cítil práve v tejto chvíli. Keď videl, že Linzi tam len stála, jej oči plnej pretvárinky nevinnosti hľadeli na tie Maxove a jemný ironický úsmev čo zadržovala na perách, ktorý by o chvíľu vybuchli do obrovského rehotu. Max zrazu vybuchol, všetku svoj nenávisť a bolesť z uplynulých dní si vybíjal na Linzi.

„Ty jedna potvora šibe ti či čo? Nevieš ani tancovať! Nikto ťa to nenaučil, či čo?“ - zreval na ňu a prerušil tým jemnú melódiu hárfa a všetko naokolo stíchlo, deti a víly prestali tancovať.

No a Linzi na to s plačom v očiach a zraneným srdcom odpovedala Maxovi:

„Áno predstav si nemal ma to kto naučiť. Vieš!“ – vyhrkla a slzy sa jej kotúľali po lícach, obrátila sa a utiekla.

Chcela mať pokoj, byť sama v tichu aby jej každý dal pokoj, nikto ju nevyrušoval. Sama sa chcela vyrovnať s bolesťou, ktorú už pred rokmi zatlačila v sebe hlboko do vnútra svojho srdca, ale teraz sa znovu tá bolesť vydrala von a bola ešte živšia a intenzívnejšia.

„Max ty si nevieš vyberať slová? Zmenil si sa veľmi“- povedala Violet škreľavým hláskom.

„Vtedy som mal iba osem rokov.“ -povedal a dodal:
„Ja som sa možno zmenil, ale neviem kto by ostal
kľudný keby ho niekto stále vytáčaľ.“
„Vieš čo Max, aj ty si tiež na vine. Nerob sa svätým,
lebo aj ty začínaš a podľa mňa by si mal prehľnúť hrdosť
a skončiť to prvý. Sprav to kým máš možnosť! Viem, že
si to mal ťažké v poslednej dobe, ale nevybájaj si zlosť na
Linzi, nevieš aká je, nepoznáš ju.“
„Ale poznám, je hnusná, drzá a bojovná.“ - ale to nie,
povedal malý hlások v jeho vnútri.
„Max prečo vy ľudia ste niekedy taký hlúpy.“ - povedala
Violet a odletela tým smerom ktorým išla Linzi.
„Merlin čo je, oslavujte, no tak prosím pokračujte!“
„Asi som to prehľal, ale prečo ma vždy tak nahnevá.
Keď však máme spolu zachrániť 4 krajiny musím ísť za
ňou, áno spravím to pre ostatných.“ - myslel si Max.
A tak víly znovu začali hrať a deti tancovať len on
premyšľal, hovoril si v duchu a pomaly kráčal smerom
k Linzi. Linzi zatiaľ sedela pri dome a plakala.
„Ocko môj, keby si tu bol, všetko by bolo iné, úplne iné.
Ja by som nemusela byť tu a mama by bola šťastná... Ale
to je aj teraz.“ - hovoril tichý hlások v jej hlave.
Vtedy priletela Violet a sadla si na plece smutného
dievčatka.
„Linzi viem, že chceš byť sama, ale nechceš sa mi
vyrozprávať, pomáha to ver mi.“ - vyzvala ju piskľavým
hláskom. Linzi pozrela na malú vílu, vložila si ju do
dlane a začala:

„Vieš bola som maličká, keď mi ocko zomrel. Mala som to ťažké, ale mám kamaráta. Nemám súrodencov, ale Nick je ako môj brat. Je to môj najlepší kamarát a mám ho veľmi rada. Moja mama si našla nového muža, vzali sa a zdá sa, že sú šťastní, ale ja ho neznášam. Ja chcem aby tu bol môj ocko. A ešte k tomu toto tu...“

„Ty nie si šťastná, že si tu s nami?“

„Som.“- povedala Linzi s plačom a ďalej dopodrobna rozoberala svoj život maličkej Vile až skončila pri Maxovi, ktorí už konečne našiel Linzi aj Violet v ruke a rozpráva sa s ňou.

Zastal za stromom a počúval.

„Vieš ten chalan Max je hrozný, stále ma buzeruje, hnevá a ja neviem prečo. On si myslí, že budem ticho, ale ja sa nedám. A teraz keď sme tancovali pripomenul mi, že nemám ocka. Vieš keby žil, naučil by ma všetko aj tancovať. Prialo by som si aby žil, aby tu bol so mnou, ale nejde to, nikdy viac sa k nám nevráti. Je to dávno čo zomrel, ale stále ma to veľmi bolí...“

„Je mi to ľúto, ale vieš, že aj Maxovi zomrel otec?“

„Čo, kedy?“

„Pred nedávnom, vieš možno preto je taký.“

„Áno možno, ale zlo má v sebe každý. Mal ho tam pár rokov ukryté a teraz sa derie na povrch. Vieš ja si myslím, že toto je praví Max, že teraz nachádza sám seba a nechápem ako mohol on zachrániť túto krajinu keď je takýto.“